

רע"פ 6445/18 - ליאור דהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 6445/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

ליאור דהן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת(השופטת א' אריאלי) בעפ"ת
11965-11-16

בשם המבקש:

עו"ד קובי טל; עו"ד אלעד בלעיש

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת א' אריאלי) בעפ"ת 11965-11-16 מיום 2.4.2018, במסגרתו התקבל ערעור המשיבה על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת בפ"ל 905-08-15 (השופט ב' קנדלפת) מיום 21.9.2016.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 31.7.2015 בסמוך לשעה 14:00 נהג המבקש ברכב ללא רשיון נהיגה תקף; ללא תעודת ביטוח בת תוקף לשימוש ברכב; ובזמן שעומד לחובתו עונש פסילה למשך 12 חודשים, אשר הושת עליו במסגרת ת"פ 1574/02 מיום 30.6.2004, ואשר בגינו לא הפקיד המבקש את רישיונו בניגוד להוראת תקנה

עמוד 1

556(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

3. בית משפט השלום לתעבורה זיכה את המבקש מן העבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה) תוך שקבע כי עונש הפסילה שהוטל עליו ביום 30.6.2004 "התיישן". לצד זאת, הרשיע בית משפט השלום את המבקש, על פי הודאתו, בנהיגה ללא רשיון נהיגה, לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה, ובנהיגה ברכב ללא ביטוח לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.

4. המשיבה ערערה על הכרעת הדין לבית המשפט המחוזי נגד ההחלטה לזכות את המבקש מעבירת הנהיגה בזמן פסילה.

5. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת א' אריאלי) קיבל את הערעור בקובעו כי בכל הנוגע לעונש של פסילת רשיון נהיגה, קבע המחוקק הוראות חוק מיוחדות, הן לעניין תחילת עונש הפסילה, והן לעניין חישוב תקופת הפסילה. בהתבסס על הוראות חוק אלו, ועל סעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), נקבע כי לא חלה התיישנות על עונש פסילת הרשיון בעניינו של המבקש.

בקביעה זו הפנה תחילה בית המשפט המחוזי לסעיף 10 לחסד"פ הקובע כדלקמן:

"עונש שהוטל לא יתחילו בביצועו, ואם נפסק ביצועו לא ימשיכו בו, אם מיום שפסק הדין נעשה לחלוט, או מיום ההפסקה, הכל לפי המאוחר יותר, עברו -

(1) בפשע - עשרים שנה;

(2) בעוון - עשר שנים;

(3) בחטא - שלוש שנים."

עוד הפנה בית המשפט המחוזי לסעיף 42(א) לפקודת התעבורה לפיו: "פסילה שהטיל בית המשפט מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת".

בהתייחס ל-"מרוץ" תקופת הפסילה, הפנה בית המשפט המחוזי לסעיף 42(ג)(1) לפקודת התעבורה לפיו בחישוב תקופת הפסילה, לא יבואו במניין - "התקופה שחלפה עד מסירת הרשיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות בדרך שנקבעה"; וכן לתקנות 556-557 לתקנות התעבורה הקובעות כי חובה על מי שהוטל עונש פסילה להפקיד את רשיונו בבית המשפט ולחילופין להמציא הצהרה כי אין בידיו רשיון נהיגה, וכי רק עם ההפקדה "יתחיל מרוץ תקופת הפסילה".

מכאן קבע בית המשפט המחוזי כי ביצועו של עונש פסילת רשיון נהיגה יחל מיום הפקדת הרשיון, כאשר בעניינו, המבקש לא הפקיד את רשיון הנהיגה שברשותו כפי שנדרש לעשות.

אשר על כן קבע בית המשפט המחוזי כי לא היה מקום לקבוע "שעונש הפסילה שהוטל על המשיב התיישן", והרשיע את המבקש בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

6. המבקש חוזר בבקשה על טענותיו כפי שנטענו בבית המשפט המחוזי, ומדגיש כי נסיבות העניין מעוררות סוגיה עקרונית לעניין תחולת הסדר התיישנות העונשים הקבוע בסעיף 10 לחסד"פ על עונש מסוג פסילת רשיון.

לשיטת המבקש, יש לקבוע כי כל עוד לא הופקד הרשיון, ולא החל מניין מרוץ הפסילה, עונש הפסילה לא החל במלואו. עוד טוען המבקש כי על בסיס אמות המידה כפי שפורטו בפסיקה, יהיה זה צודק בנסיבות אלו לקבוע כי עונש פסילת הרשיון התיישן.

7. דין הבקשה להידחות.

8. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים אשר מעוררים סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר מתעורר חשש מפני גרימת עיוות דין מהותי.

9. הבקשה שבפניי אינה עומדת באמות מידה אלו. עניינו של המבקש נדון בהרחבה בבית המשפט המחוזי, ולא מצאתי כי נפל בפסק הדין פגם הדורש התערבותה של ערכאה שלישית. כמו כן, לא נראה כי הבקשה מעלה חשש מפני גרימת עיוות דין למבקש, במיוחד בשים לב לכך שבית משפט השלום לא החמיר את עונשו של המבקש בגזר הדין מיום 4.7.2018, וזאת לאחר דחיית טענת ההתיישנות בבית המשפט המחוזי.

10. מעבר לנדרש אציין כי גם שאלת תחולת הסדר ההתיישנות הקבוע בסעיף 10 לחסד"פ על עונש מסוג פסילת רשיון אינה נמצאת במחלוקת בעניינו. גדר המחלוקת הינה האם עונש פסילת הרשיון מתחיל בביצועו מיום מתן פסק הדין או שמא מיום הפקדת הרשיון. בעניין זה הוראות הדין ברורות הן, כאמור בפסק דינו של בית המשפט המחוזי ואין צורך להוסיף על כך.

11. לסיכום הדברים אוסיף כי המבקש חטא ומנסה לצאת נשכר, ויפים לעניין זה דבריו של השופט א' לוי ברע"פ 6518/08 אליו נ' מדינת ישראל (20.08.2008):

"ההסדר שנקבע בתקנה 556(א) לתקנות התעבורה בדבר הפקדתו של רישיון נהיגה שנפסל, מטיל חובה ישירה על בעל הרישיון ולא על הרשות, ומשבחר המבקש להתעלם מהוראה זו, אין לו אלא להלין על עצמו." (בפס' 3 לדבריו).

12. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בתשרי התשע"ט (4.10.2018).

שׁוֹפֵט
